

ΡΑΜΠΙΔΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν Ἀθήναις δραχμῆς 10. — 'Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμῆς 11

Πραχμα λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἑξωτερικῇ φράγμα χρυσῶν 15.

Τεμάχαις λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Βελάδης Π. Φριαλάριος

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΩΠΟΔΥΤΑΣ

Ντροπή σας ποῦ δὲν κλέψατε
'Ακόμα τὸ ρωλόι
Τοῦ καπετὰν Διευθυντοῦ
'Ἡ τοῦ καμπουρο-Ζῶη!
Ντροπή σας ποῦ δὲ γδύσατε
Καὶ τὴν Ἀστυνομία!
Ντροπή σας ποῦ δὲν κλέψατε
'Ακόμα τὰ ταμεῖα!

Τί καρτερεῖτε; σήμερα
Μπορεῖτε μὲ ραχάτι,
Νὰ γδύστε καὶ τὸ βασιλεῖα
'Ακόμα ἔστο παλάτι,
Νὰ κλέψετε τὸ στέμμα του
Καὶ τὰ παράσημά του
Καὶ νὰ ξυπνήση νὰ βρεθῇ
Μὲ τ' ἄσπρα νυχτικά του.

Μπορεῖτε νὰ μᾶς κλέψετε
Καὶ τὸν Τρικούπ' ἀκόμα
Καὶ νὰ τὸν χάση ἄξαφνα
Τὸ δουλικό του κόμμα,
Μπορεῖτε Καλλικιάντζαροι
'Αόρατοι νὰ μπῆτε
'Απὸ παντοῦ τὸ χρῆμά μας
Ν' ἀρπάχτε, λωποδύται.

Μπορεῖτε ἔστην Ἀκρόπολι,
'Ἡμέρα μεσημέρι,

Τοῦ Παρθενῶνος τὰ ὄστα
Νὰ βάλετε ἔστο χέρι
Νὰ τὸν μετακομίσετε
'Υπ' ὄψιν τοῦ ἡλίου
'Ὡς τὰ συνήθη ἔπιπλα
Τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου,
Οἰκοκυραῖοι τέλειοι
Μετ' ἀδιαφορίας
Περνῶντες τὸ φορτίον σας
Πρὸ τῆς ἀστυνομίας.
'Υπόγειοι κ' ἐπίγειοι,
'Εμπρός! τί καρτερεῖτε;
Ποτὲ καλλίτερον καιρὸ
Γιὰ πλιάτσκα δὲ θὰ βρῆτε.

Οἱ λωποδύται σήμερα
Μποροῦν νὰ βασιλεύουν
Μποροῦν νὰ κλέβουν γιὰ νὰ ζοῦν
Νὰ ζοῦν διὰ νὰ κλέβουν.
Οἱ τίμιοι! ἀφήστε τους,
Αὐτοὶ φοφοῦν τῆς πείνας...
'Εμπρός! Λωποδυτούπολιν
'Ἄς δοῦμε τὰς Ἀθήνας,
'Επὶ Τρικούπη ἄρχοντος
Καὶ Γεωργίου πρώτου
Καὶ ὁ λαὸς ἔστη φτώχεια του
'Ἄς τρώη τ' ἀπαυτό του.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἡ προχθὲς λήξασα Ἀπόκρεως ὅποσα αἰσθήματα ἀπογοητεύσεως καὶ πικρίας δὲν παράγει ἐν τῇ καρδίᾳ παντός αμειρολήπτου καὶ ἀληθῶς τὴν πατρίδα πονοῦντος παρατηρητοῦ.

Ποῦ εἶναι ἡ τῶν πρώτων ἡμῶν ἡμερῶν ἀποκρη, ἡ συγκεντροῦσα ἐν ταῖς ἀγναῖς ἡμῶν ἐστίας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ ἐν τῇ ἀπλότητι τῶν ἡθῶν ἐκείνων ἐκδηλοῦσα τὴν χαρὰν καὶ τέρψιν ἡμῶν; Ποῦ εἶναι ὁ βασιλεύων κατ' αὐτὴν ρυθμικώτατος, μεγάλοπρεπέστατος, καὶ τεχνικώτατος ἑλληνικός χορός, ὁ ἀποπνέων τόσον ἐνθουσιασμόν, χάριν, γοητείαν, λεβεντιαν, συνοδουόμενος ὑπὸ μουσικῆς καθιστώσης ἐνθουσιώδη καὶ ὑπόπτερον τὸν χορευόντα;

Ποῦ εἶναι τὰ ἐν τοῖς συμπόσις καὶ τοῖς χοροῖς ἀδόξενα τραγούδια, τὰ μυροβολοῦντα τὸ ἀρώμα τοῦ θύμου τῶν ὀρέων καὶ ἀποπνέοντα τὴν ψυγεῖνῃ καὶ ζεῖδωρον τοῦ Πικρασοῦ καὶ τοῦ Ὀλύμπου αὔραν; Ποῦ τὰ ἀπλοῖκα ἐκεῖνα καὶ ἀπέριττα τοῦ Ἑλληνος ἦθη, τὰ πάτρια ἔθιμα, αἱ γλυκεῖαι τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας ἀναμνήσεις; Ποῦ οἱ σεβαστοὶ καὶ ἀληθεῖς λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου, οἵτινες μετὰ τὸν φιλοσοφικώτατον καὶ πηροδαϊότατον ἄβηρον τῆς ἐσπέρας τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεω νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὸ προαύλιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ στήσωσιν ἐν αὐτῷ τὸν σεμνὸν ἡμῶν χορὸν ὑποδείξωσι δὲ εἰς τὸ μετ' εὐλαβείας καὶ ψυχικῆς θυμηδίας καμαρώνον αὐτοὺς χορευόντας χριστεπώνυμον ποίμνιον πόσον ἀναπόσπαστος εἶναι ἡ λύπη τῆς χαρᾶς ἀδόντες.:

Τούτ' ἐν γῇ ὅπου πατοῦμεν

Ὅλοι μέσα θεὰ μποῦμεν

Τούτ' ἢ γῆ μετὰ χορτάρια

Τρώγει νιούς καὶ πηληκάρια...

Ποῦ εἶναι ὁ Γριζώτης, ὁ Μαμούρης, ὁ Τζαβέλλας, ὁ Μαυρομιχλῆς, ὁ Πλαπούτας καὶ τόσα ἄλλα ἔνδοξα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος λείψανα διὰ νὰ χορεύσωσιν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις μετὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἑλληνικὴν τῶν περιβολῆν;

Κάτω στό Βάλτο στά χωριά...

Καὶ ποῦ ὁ ἑλληνικώτατος ἐκεῖνος βασιλεὺς ἵνα καμαρώσῃ τοὺς Ἑλληνας τοῦ φέρων τὴν αὐτὴν μετ' αὐτῶν στολήν;...

(6)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(6)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΣΤΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Ἡ γηραιά δέσποινα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου αὐτῆς λαμπρὰν χρυσὴν ποξίδα μετὰ τὸ μεμιλτωμένον οἰκόσημον τοῦ Μαλλεζπερέ. Τὴν ἤνωξε βραδέως, ἀφοῦ ἐθώπευσε τὸ πῶμά της, ὡς διὰ νὰ καταστήσῃ στιλπνοτέρας τὰς λεπτὰς αὐτῆς γλυκᾶς, καὶ ἔλαβεν ὀλίγον ταμβάκον τῆς Ἰσπανίας.

Οἱ στρογγύλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ Κταπόδη ἔλαμψαν. Ἡ ρίς αὐτοῦ ἐκινήθη. Οἱ δάκτυλοι τοῦ ἐμηκύνθησαν αὐτομάτως.

Πάντα ταῦτα ἀπεσοχόρριξε καὶ ἀπέπνιξε ἡ εἰσκωμάσασα τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ διαφθορά. Πάντα ταῦτα ὑποχωροῦσιν ὁσμῆραι πρὸ τῶν εἰσερέντων ὀθνεῖων καὶ ὠχρίωσι σβεννόμενα πρὸ τῆς ἐπιπλάστου λάμψεως καὶ ψευδοῦς αἰγλης τῶν ἀλλοτριῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, ἅτινα κατέκλυσαν τὴν χώραν ἡμῶν, τὴν κατ' ἐξοχὴν πατρίδα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ αἰσθηματος...

Ἰχνη τινὰ τῶν πατριαρχικῶν καὶ ἀπερίττων ἡμῶν ἐθίμων σωζόμενα ἔτι παρὰ τῷ λαῷ ἀναραίνονται ἐν ἡμέραις πανδημοῦ ἀγαλλιάσεως καὶ διαχύσεως, ὡς αἱ Ἀπόκρεω ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς ὁμῶς ἀπόκρεω τοῦ εὐθυμῖα, τοῦ ὄρεξις παρὰ τῷ δυστήνῳ λαῷ πρὸς διασκεδάσιν; Πανταχοῦ ἐπεκράτει ἡ θλίψις ἢ κατῆρεα καὶ ἡ ἀπογοήτευσις. Διήλθομεν τὰς συνοικίας τοῦ λαοῦ, τὰς πλήρεις χαρμωσύνου θορύβου καὶ ἀσμάτων ἐν ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἄλλοτε ἄλλ' εἰς ἐλαχίστας ἐκ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ἠκούετο ἡ εὐθυμῖα καὶ ἡ χαρὰ, γενικῶς δ' ἐπεκράτει σιγὴ ἀπαισία καὶ πένθιμος.

Ἐπρεπεν ὁμῶς ὁ συντετριμμένος καὶ πάσχων λαὸς ὅστις μετὰ τὴν καρδίαν αἰμάσσουσαν ἠδυνάτει νὰ πανηγυρίσῃ ἐν τοῖς προσηφίεσιν αὐτοῦ ἄγνοις καὶ ποιητικοῖς ἐθίμοις τὰς πανδημοῦ χαρὰς καὶ διαχύσεως ἡμέρας τῶν Ἀπόκρεω, νὰ γαλθανισθῇ καὶ ρανῆ ἑορτάζων διὰ νὰ διασκεδάσωσιν οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ καὶ ὑπὸ πέπλον ῥόδινον καλυφθῇ πρὸς στιγμὴν ἢ ὠχρὰ καὶ κατεσκληκυῖα αὐτοῦ ὄψις.

Καὶ ἰδοὺ λοιπὸν τὸ κομιτάτον καὶ ἡ προκήρυξις βραβείων καὶ ἀμοιβῶν δελεαστικῶν ἵνα ἐξαναγκασθῇ ὁ λαὸς εἰς διασκεδάσιν!... Ἀφοῦ κατεπολεμήθη πᾶν πάτριον ἔθιμον καὶ ἐξωβελίσθη τέλεον ἐκ τῆς Ἑλλάδος τῶν Ἀγγλομαθῶν ἀναμορφωτῶν, ἡ δὲ Ἑλλάς, ἡ ὄροσερὰ καὶ ἀγνή παρθένος, ἡ πλήρης κάλλους καὶ ποιήσεως περιεχρίσθη μετὰ τὸ ἀηδὲς τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ ψιμμύθιον καὶ ἡ ἀθῶα κόρη ἐκάλυψε τὴν αἰγλήσσαν καλλονὴν ὑπὸ τὴν μάσκαν ἐταίρας, ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἑορτάσῃ ὁ λαὸς ἐν τῷ ὑποσηφίῳ ἀμοιβᾶς καὶ βραβεῖα... Ἄλλ' ἡ ἀπάτη αὐτῶν ὑπῆρξεν οἰκτρὰ... Ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω ἀπέδειξεν ὅτι ὁ λαὸς δὲν θέλει νὰ διασκεδάσῃ, διότι πάσχει. Μετὰ ὅλα τὰ χιλιόδραγμα βραβεῖα οὐδὲν ἄξιον λόγου ἐποίησε τὴν μονοτονίαν καὶ νέκρωσιν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν Ἀπόκρεω. Ἐρωτώμεν, ἐπανηγυρίζε προχθὲς τὸ ἄστυ ἢ ἤγε πομπὴν ἐπικηδεῖον; Ποῦ ἢ αὐ-

— Τὸ πιστεύω βέβαια πῶς θὰ πληρωθῶ, εἶπε — αὐτὰ τὸ λίγο λίγο θ' ἀξίξῃ εἰκοσιπέντε λουδοβίγια, καὶ σεῖς μόλις μου χρεωστεῖτε χίλια τετρακόσια ἐβδομηντα πέντε φράγκα... Τὰ ἑκατοστὰ τ' ἀφαιροῦμεν...

Ἐξήκολούθει δὲ βλέπων τὴν ποξίδα, ἥτις θὰ εἶχεν ἀξίαν χιλίων ἕως χιλίων διακοσίων φράγκων. Ἡ δούκισσα τὴν εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης πλοσίον της.

— Ἐπιτρέπετε, καλὴ μου κυρία... ἐπανάλαβεν ὁ Κταπόδης, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ εὔρε μαλακωτέρους τόνους, καὶ ὅστις ἀπεπειράθη νὰ μειδιάσῃ κλείων τὰ δάκτυλά του ἐπὶ τοῦ καμηλιῶ οὔτινος ὠρέγστο.

— Ποῖός εἰν' αὐτός; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα.

— Ἀστεία ἐρώτησις!...

— Πρὸς ἐμὲ ὀμιλεῖ, προσέθεσεν ἡ γραιὴ ἐξαπτομένη, — καθήμενος καὶ μετὰ τὸ καπέλλο 'στὸ κεφάλι;

— Ὡς φαίνεται... εἶπεν ὁ Κταπόδης, ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν τούτοις ὑπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ ὑπερήφανον βλέμμα τῆς γηραιᾶς.

— Μητέρα μου, σὲ παρακαλῶ, εἶπε ταπεινῶς τῇ φωνῇ ἡ μαρνησία, — μὴν τὸν θυμῶν;

— Σιώπα, νόμφη μου, σὲ παρακαλῶ... αὐτός με ξεύρει ποῖα εἶμαι!...

— Τί τρελλή!... ὑπέγρυψε πάλιν ὁ Κταπόδης.

Ἡ γηραιά δέσποινα ἀνῶρθωσε, ἀφῆκε τὸ μακρὸν αὐτῆς ἀνάστημα. Τὸ θαμβὸν αὐτῆς ὄμμα ἤστραψεν ἐξόχως.

θόρμητος τοῦ λαοῦ διάχυσις, ποῦ ἡ ἀπροσποίητος χαρὰ καὶ θαλία, ὁ ἀπλετος γέλως, τὰ σώματα, ὁ θόρυβος, ἡ ζωὴ τῶν ἄλλοτε Ἀθηναϊκῶν Ἀπόκρεων; Αἱ ὑπὸ τῶν κομιτάτων λόγῳ συμφέροντος προκαλούμεναι θεαματικαὶ παρελάσεις δὲν εἶναι, ὄχι, ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀπόκρεως, ἡ ἐορτὴ τῆς τρέλλας καὶ τοῦ γλετζοῦ... Ἐν ψυχρᾷ καὶ παγερᾷ παρελάσει ἄνευ θορύβου ἄνευ ζωῆς δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὁ λαὸς τὸν ἐορτασμὸν τῆς Ἀπόκρεω αὐτοῦ... Ποῦ ἦτο ὁ λαὸς προχθές; Τὰς κεντρικὰς καὶ πληθούσας ἄλλοτε ἑδοῦς, δὲν ἐπλήρου ὅστε ὁ συνήθης τῶν περιπάτων κόσμος, ἐνωρὶς δὲ μετὰ τὴν λήξιν τῆς παρελάσεως ἔπυσε πᾶσα κίνησις καὶ βαθεῖα σιγὴ καὶ νέκρωσις ἐπεγύθη ἐπὶ τὸ ἐορτάζον ἄστν...

Καὶ ἀφοῦ ἀπέσπασε τὸν γέλωτα καὶ ἐφαιδρυνε μόλις πρὸς στιγμὴν τὸ πλῆθος ἢ τῆς μασκαράτας τοῦ γνωστοῦ Γρίθα ἐμφάνισις καὶ μετὰ τὸ παρὰ τῆ Χαιτετα ἐπεισόδιον ἐν ᾧ ἐξεργάγη πῶς ἡ ἀγαϊάκτησις τοῦ λαοῦ πᾶν δικαίως κατὰ τινῶν μισθίων ὀργάνων τῆς πατρίας τολμησάντων νὰ σατυρῶσιν ἢ διακομωδησῶσι τὰ δεινοπαθήματα τοῦ λαοῦ. ἡ πόλις προσέλαβε τὴν συνήθη ἀπό τινος χρόνου σκοτεινὴν, ἀμαυρὰν καὶ κευθρωπὴν αὐτῆς ὄψιν...

Ὡστε μὲ τὴν τσαύτην ποιητοφρονῶς οἰκτρὰν τοῦ λαοῦ κατάστασιν καὶ ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως παρ' ἡμῖν τῶν ὀνειῶν πρὸς μεγαλοπρεπέστερον δῆθεν τῶν ἀπόκρεω ἐορτασμὸν, δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἐορτάζει, δὲν ἐορτάσεν ἄλλ' ἐκῆδενσε τὰς ἀπόκρεω αὐτοῦ.

MASQUE.

UN MOT D'ADIEU A MME LASSALE

L' INIMITABLE MANZ'ELL' NITOUSSE

Πῶς ἤλθες καὶ πῶς ἔφυγες! οἱ λάτρεις σου ποῦ εἶσαι;
Ἀμίμητον Μαρζέλλ Νιτοῦς σὲ εἶδον αἱ Ἀθηναί
Κε' ἐλάτρευσαν τὴν τέχνην σου κατερθουσιασμένοι,
Ἀμίμητος Μαρζέλλ Νιτοῦς, μαζὶ σου μεθυσμένοι.

✽

Νὰ φύγης ὡς φυγώδικος πικροκατατρεγμένη
Νὰ φύγης σὺ, Μαρζέλλ Νιτοῦς σὲ χρὴ βουτημένη
Καὶ μὴ φωνῇ τὰ μὴ βρεθῇ τὰ σοῦ εἰπῇ ἄργιο.

— Κάτω τὸ καπέλλο! ἀνέκραξε βιαίως.

Ὁ Κταπόδης ἀπεκαλύφθη αὐτομάτως.

— Μητέρα! μητέρα! εἶπεν ἡ μαρκησία ἐγγιζούσα τὴν χεῖρα τῆς πενθερᾶς τῆς, — ὁ υἱὸς σου ἀναπαύεται...

Ἡ δούκισσα ἀπόθησεν αὐτὴν τραχέως.

— Ἀφῆσέ με, σὲ παρακαλῶ, ἐπανελάβε.

Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν ἀκίνητον ἐνοικιαστὴν προσέθηκεν:

— Εἶμαι ἡ Βέρθα δὲ Δοῆ, σύζυγος τοῦ Ἰωάννου Γ' δὲ Μαλλιεπρέ, δούκος τοῦ Μαλλιεπρέ καὶ τοῦ Βλεσσακ, ὑποκόμης τῆς Ναιῆς, ἀρχοντος τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, τοῦ Κεργᾶ καὶ Βέσβρου, πατριάρχου, ἱππότητος τῶν ταγματῶν τοῦ βασιλέως, πρίγκιπος τοῦ ἁγίου βωμαιοῦ κράτους καὶ ὑποστρατήγου τῆς αὐτοῦ χριστιανικωτάτης Μεγαλειότητος!...

Ταῦτα δὲ εἰπούσα μετ' ἐμφάσεως καὶ βραδύτητος, ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐκάθησε πάλιν, ψυχρᾷ, ἐπὶ τοῦ ψιαθοπλέκτου θρονίου τῆς.

Ὁ Κταπόδης ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐμβρόντητος. — Ἐπειτα ἐκάθησε πάλιν ἀσυστύλως τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ εἶπε:

— Κε' ὕστερα;...

Ἡ δὲ γράϊα ἔμεινε, ὡς συνήθως, ἀπαθὴς καὶ ἀκίνητος.

— Αὐτὰ εἶν' ὅλα;... ἐπανελάβε ὁ Κταπόδης, — τότε τὰ χρήματά μου, σὰς παρακαλῶ.

— Θὰ τὰ λάβετε, κύριε, εἶπεν ἡ Μαρκησία. — μίαν ἢ δύο ἡμέρας ὑπομένετε ἀκόμη...

Ἐνας βωμηδὸς τὰ μὴ φαῖν τὸ χέρι σου τὰ σπρίξ,
Μὲ τὴν καρδιά του τὸ πουγγὶ γὰ χάρι σου ν' ἀνοίξ!

✽

Ὡς κε' ἡ Αὐλὴ ποῦ ἤξερες τὰ τὴ διασχεδάξης
Κε' ἀπὸ τῆς Ἐηταβελονιάς τὸ βούρκο νὰ τὴ βγάξῃς
Κε' ἐκείνη σ' ἐλησμήνησε, ἀχάριστος κε' ἐκείνη
Χωρὶς ἀποχαιρετισμὸν, χωρὶς λεψιδ' σ' ἀφίει.

✽

Σὺ ὅπου τόσους ἐπλανες ὅτῃς τέχνης τὰ πλεμμάτια,
Σὺ ὅπου τόσους ἔπνιγες σὲ θαλασσένια μύτια
Ἀμίμητος, Μαρζέλλ Νιτοῦς, πῶς ἔφυγες πῶς φεύγεις,
Σὺ ποῦ μποροῦσες κε' αὐλικὸς σὲ ἄρμα σου τὰ
ζούγης!

✽

Ἄ! τέτοιος εἶναι ὁ ντουρζᾶς, τὰ πάντα ματαιώτης
Κε' ὁ τύπος ποῦ σὲ ὕμνησεν ἐφάνηκε προδότης,
Φτωχῇ, στὴ δυστυχία σου, σ' ἐξέχασε καὶ δότος
Μὰ μὴ λυπᾶσαι! σοῦ μείρε τῆς τέχνης σου δόλοτος!..

RABAGAS

ΗΧΩ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Αἱ βραθειθεῖσαι μασκαράται.

Ὅπου ἀποδεικνύεται καὶ πάλιν ὅτι

Γζάνης κερνᾶ καὶ Γζάνης πίνει.

Γρίθα παράπονα.

Κομιτάτου παρασκηνία κτλ.

Κανεὶς μασκαρᾶς δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἄρα-
τον κομιτάτου. Ὅλοι τοὺς ἔχουν παράπονα. Καὶ ἐσημάτι-
σαν τὴν πεποθησιν ὅτι εἰς αὐτὴ τὴ δουλειὰ τοῦ μασκαροκο-
μιτάτου ἔπαιξε ὑποπτον ρόλο ἡ Ἀκρόπολις, διότι, ἔγεινε

— Μίαν... ἢ δύο ἡμέρας!... ἐπανελάβε ἐιρωνικῶς ὁ ἐνοικιαστὴς — περίφημα, ὅστιν πίστι μου!... Λὲς κε' ἐτε-
λείωσεν ὁ πρῶτος μῆνας σας γθές... Αἱ! αἱ!... Μὰ τὴν
ἀλήθεια, εἶναι τώρα καιρὸς ποῦ ξέρω πῶς οἱ τίτλοι δὲν εἶναι
εἰσοδήματα!... Μὰ μιὰ πρίγκιπέσσα ἡ δούκισσα καὶ κό-
μησσα... καὶ δὲ ξέρω τί διάβολο ἀκόμη... πληρώνει τὰ γρέη
τῆς!... Τρεῖς ἡμῖσι μῆνες τώρα μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔ-
ριο μὲ περνάτε!... τρεῖς ἡμῖσι μῆνες καὶ δύο ἡμέρας!...
Νὰ μὴ θαρρῆτε πῶς καὶ μὲνα μου κάνουν κρέτιτο ὅτ' οὐκί!...
Ἐμένα ποῦ δὲν εἶμαι δούξ!... ἄ! ἄ!... οὔτε πρίγκιπας!...
οὔτε κόμης, οὔτε μαρκήσιος, οὔτε βαρώνος... μῆτε ζητιά-
νος!... καὶ δὲν ρουφῶ ταμπάκο ἀπὸ χρυσῆ ταμπάκερα...

Ἐξήπτετο δὲ ὀμιλῶν καὶ ἐσφοδρύνετο ἡ φοβερὰ φωνὴ
του. — Ἡ ρίς αὐτοῦ, στερουμένη βᾶσεως καὶ λίαν τολμηρῶς
φυτρωμένη, ἐσειετο ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς ἡχηρᾶς του ἀπαγ-
γελίας.

Ὁ μαρκησιος ἐστέναξεν ἐκ νέου.

— Κύριε, κύριε! εἶπεν ὁ Γάστων, προσέξατε.

— Νὰ προσέξω! ἀνεφώνησεν ὁ Κταπόδης, ὅστις ἔκρουσε
παταγωδῶς τὴν τράπεζαν διὰ τῆς ἀνοικτῆς του χειρὸς. — νὰ
πῶς προσέξω. Τὰ γρήματά μου! τὰ χρήματά μου!

Ὁ κρεπωλικὸς κύων ὠρθόθη ἐπὶ τῶν πόδων αὐτοῦ, καὶ
ἐκ τοῦ αἰφονιδίου θορύβου, ἐμήκυνε τὸν λαιμὸν καὶ ἔβαλεν
ὠρυγῆν.

πλέον γνωστό, ὅτι εἰς τὰς μασκαράτας αἱ ὁποῖαι ἐμοιράσθησαν τὸ πρῶτον βραβεῖον ἦσαν ἀναμειγμένοι ἄνθρωποι δικοί τῆς.

Οὕτω, π. χ. εἰς τὴν μασκαράταν τῆς Βουλῆς ἔλαβον μέρος δύο ὑπάλληλοι τῆς (ἄξιοι προστίμου) οἱ κ. κ. Δ. Μελέγκογλους καὶ Κυριακίδης, καθὼς εἰς τὴν ἄλλην, (κατ' ἐμπνευσίν τῆς) τοῦ «**τί τῆς φυλάτε ;**» ὁ ἀδελφός τοῦ συντάκτου κ. Εὐθ. Βελλιανίτης.

Ἐπῆλθε μάλιστα, κατ' ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας, καὶ φιλονεικία τις μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ἀοράτου κοιμητάτου, καθότι ὁ Γαβριηλίδης ἤθελε ν' ἀπονεμηθῆ ὁλόκληρον τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς παραστήσαντας τὸ *εί εἴ, φυλάτε*, ἐνῶ ὁ τῆς Νοῦας Γιάγκος ἀντίστατο, ἕως οὗ συνεφωνήθη νὰ μοιρασθῆ τὸ βραβεῖον.

Ἐκτὸς τούτων ἔχομεν τὸν πολὺν Γρίβαν διαμαρτυρούμενον κατὰ τοῦ ἀοράτου, διότι, ὡς ἦτο δίκαιον, φρονεῖ ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθῆ τὸ πρῶτον ἢ τοῦλάχιστον τὸ δευτέρου βραβεῖον, εἰς αὐτὸν ὅστις καὶ εἰς ἐξοδα ὑπεβλήθη καὶ τὴν σατυρικωτέραν μασκαράταν ἐπενόησε, κινδυνεύσας νὰ φυλακισθῆ δι' αὐτὴν ὑπὸ τῆς ῥωσιζούσης ἀτυνομίας.

Καὶ ἐν παραδοξότατον.

Ὁ τὸν κ. Δηλιγιάννην ὑποκριθεὶς φοιτητὴς τῆς Νομικῆς κ. Σήφακας, ἐν τῇ μασκαράτῃ τῆς Βουλῆς, ἦτο ὁ φανατικώτερος τῶν Δηλιγιαννιστῶν καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸ μελᾶ του, ὁ ἄνθρωπος ἐκλήρθηκε παρ' ἄλλων φανατικῶν ἀντιπολιτευομένων ὡς θέλων νὰ σατυρήσῃ τὸν ἡγέτην τῆς ἀντιπολιτεύσεως!

Καὶ τοῦ χρόνου μὴ χειρότερα.

Τραμπούκος

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Ἐνῶ τὰ Φάληρα ἐπληθον κόσμου περιπατητικοῦ κατὰ τὴν μετὰ μεσημβρίαν τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας καὶ συνέβαινον τὰ γνωστὰ ἐπεισόδια τῆς μεταξὺ φοιτητῶν τινῶν καὶ στρατιωτῶν συμπλοκῆς, ἐλάχιστοι μόνον πανηγυρίζονται εἰς τὰ πάτρια ἔθιμα πεισιμόνως ἐμμένοντες μετέβησαν νὰ εορτάσωσι τὰ *Κούλουμα* παρὰ τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπιεῖου κατὰ τὸ δὴ μῶδες παράγγελμα.

Ὁ ἀσθενής, αἰφνιδίως ἀφυπνισθεὶς, ὑπηγέρθη κοπιωδῶς καὶ ἔρριψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ φωτός ἀπληστον βλέμμα.

— Νὰ μὴν ἦλθε ; ἠρώτησε.

Ἐτρεμε δὲ ἡ φωνή του ἐκ τε τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐξαντλήσεως.

Ὁ Γάστρων, ὃν ὀρμὴ ἀκατασχέτου ὀργῆς ἐξώθει κατὰ τοῦ Κταπόδη, ἐστάθη καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν χεῖρα, τοῦ πατρὸς του καὶ τὴν ἠσπίασθη. — Ἡ μικρὰ Ἄγία παρεσέδυσεν ὀπισθεν αὐτοῦ, μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου καὶ ἐπέθεσεν ἡρέμα τὸ ὠραῖον αὐτῆς χεῖλος ἐπὶ τῆς ἐτέρας χειρὸς τοῦ πάσχοντος.

— Ἦσυχα ! Μπιζοῦ, ἦσυχα ! εἶπεν ὁ ὑπενουκιστής.

Ὅριστε τώρα, μὰς ξύπνησες, καυμένε, προσέθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μαρκησίον. — Ὁ Θεὸς τὸ ξεῦρε ὅτι πολλοὶ κάνουν τὴν ἄρρωστο γιὰ νὰ μὴν πλερώσουν τὸ χρέος των, ἀλλὰ δὲν σὰς κατηγορῶ δι' αὐτό. . . . Φαίνεται σὺν ἀπὸ τὸ μνήμα ξεθαμμένος, καὶ δὲν λέγω ὄχι. . . Ἐμπρός ! δὲν θέλω νὰ φέρω ταραχὴ σὲ δωμάτιον ξεψυχισμένου. . . Καληνύκτα. Αὔριον ὅμως τὸ πρῶτ', εἰς τὰς ὀκτώ, σὰς προειδοποιῶ ὅτι θὰ πᾶς πετάξω ἵστους δρόμους. . . Τὸ δωμάτιον εἶναι νοικιασμένο.

— Δὲν θὰ τὸ κάμετ' αὐτὸ, κύριε ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, τῆς ὁποίας ἐξεοράγησαν οἱ λυγμοί.

Ἐκεῖνος δὲ τὴν ἠτένισεν ἀπορῶν.

— Καὶ ποῖος θὰ μ' ἐμπόδιζε, καλὴ μου κυρία ; ἠρώτησε.

Μασκαράδες καὶ πολῖται

τῆς Κολώναις νὰ βρεθῆτε . . .

Ἦλθον τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα καὶ πλήρη ποιήσεως καὶ ἀπροσποητοῦ διαχύσεως, γλεντιοῦ, ἠρωϊκῶν ἡρώτων καὶ λεβεντιᾶς *Κούλουμα*, τ' ἀναμνησκοντα εἰς τοὺς ἐκτεθλημένους ἡμᾶς τὴν ἐνδοξον καὶ φαινήν ἐποχὴν τῶν γιγάντων ἡμῶν πατέρων τοῦ 21, ἐξέλιπον πλέον καὶ κατηργήθησαν ὀλοτελῶς, καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ λεβέντικοι καὶ ἐνθουσιώδεις χοροὶ, τὰ ἐπὶ τῆς γλῶσσης τῶν παρὰ τὸν Ἰλισσον γλοαζόντων καὶ μαγευτικῶν λόφων ἀπέριττα καὶ ἀρελῆ γέφυματα τοῦ λαοῦ, τὰ *κλιθρικά τραγοῦδία*, πάντα ὑπέκυψαν καὶ παρεσβήθησαν ὑπὸ τοῦ χεμαῤου τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ καὶ ὁ Ἕλληνας, ὑπὸ ἑποψίαν περιβολῆς, ἐθίμων καὶ αἰσθημάτων ἐπιεκλείπει ἡ μάλλον ἐξέλιπεν ἤδη καταστάς ἀντικειμενον τῆς ἱστορίας. Μελαγχολικὸν δὲ καὶ σκυθρωπὸν οἱ γαρδιοὶ ἀγωνισταί, οἱ παλαισάντες νικηφόρος κατὰ τοῦ χρόνου καὶ ὑψούμενοι ἀγερῶχος καὶ ὑπερηφάνως ἐπιέκει παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ περιφανῆ μνημεῖα καὶ μαρτύρια τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας, οἱ Στύλοι τοῦ Ὀλυμπιεῖου ἐφάνιντο ἀτενίζοντες τὴν περὶ αὐτοῦ ἐρημίαν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν ἐν σιωπηρᾷ θλίψει. . .

Οἷα δὲ ἀντίθεσις καὶ εἰρωνεία πρὸς τὸν πλήρη ἀναμνήσεων ἀρχαῖας δόξης καὶ ποιήσεως ἐκείνον χρόνον ! . . . Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους τοῦ Σταθίου εἶχε πῆξει τὸν πάσσαλον καὶ προσδέσει τοὺς κάλως αὐτοῦ ὁ Παληάτσος μετὰ τῆς *σχοινοβατικῆς* αὐτοῦ παρέας καὶ ἐκ τῶν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ πεδίου λόφων οἱ νεώτεροι Ἕλληνας ἐτέρποντο θεώμενοι τὰς ἀνθεῖς κωμικὰς ἀστεϊότητας τοῦ Παληάτσου.

Ἄλλὰ μὴ δὲν εἴμεθα ἀκριβῶς Παληάτσοι ἡμεῖς οἱ πιθηκίζοντες πᾶν ὄνθειον καὶ παρείσακτον, ἀπέναντι τῶν ἡμιθέων ἐκείνων προπατόρων μας ;

Καὶ ἐν χαρακτηριστικῶν τοῦ πνεύματος τοῦ νεωτέρου Ἕλληνος . . . στρατιώτου.

Εἰς τινὰ τῆς πλατείας τῶν Στύλων ἄκραν εἶχον συρρεύσει πολλοὶ γαλακτοπῶλαι ἐκ Μινωινίτζης, Γρανιτζῆς καὶ

— (Ὁ) μὰς λυπηθῆτε.

— Ἄ ! μὰ !

— Ἠξέυρετε, κύριε, εἶπεν ὁ Γάστρων μετὰ τῆς βραδύτητος ἀνθρώπου καταβάλλοντος πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως καταστείλῃ τὴν ὀργὴν του, — Ἠξέυρετε ὅτι ἀπὸ ττιγμῆς εἰς στιγμὴν περιμένομεν τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα θὰ δώσωσι πέρας εἰς τὸν ἀγενῆ σφετερισμὸν οὗ ἤμεθα θύματα, καὶ ὅτι ἐγγίζει ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ αὐτοκαλούμενος δούξ τοῦ Μαλλιεπρέ Κομπάνς . . .

— Ἀξίος ἄρχοντας ! . . . εἶπε διακόπτων ὁ Κταπόδης εὐλαβῶς πεντακῶσιαις χιλιάδες εἰσόδημα ! . . . Νὰ σωστός δούξ.

Ὁ ἀσθενής ἀνεκάθησε.

— Ἄνανδρος ! εἶπε προφύρων μετ' ἀγωνίας — προδότης ! . . . Ὡ ! ναί, ἠγγικεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν τὸ ἀρχαῖον αἶμα Μαλλιεπρέ, τὸ οὐδέποτε ἀμαρτήσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, θὰ δικαιωθῆ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ! . . . Ἄλλ' ἡ ὥρα βραδύνει πολὺ, προσέθεσε σιγηλῶς, καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν θὰ ἔμαι πλέον ἐδῶ νὰ τὴν ἀκούσω σημαίνουσαν . . .

— Πατέρα μου, καλέ μου πατέρα, ἐψιθύρισεν ἡ Ἄγία, ἥτις μόνη ἤκουσε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους καὶ ἐκρυπτε κλαίουσα τὴν ξανθὴν αὐτῆς κεφαλὴν ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης.

— Σὰς ζητοῦμεν μιὰς ἡμέρας προθεσίαν, εἶπεν ἰκετεύουσα ἡ μαρκησία, μίαν μόνην ἡμέραν ! . . .

— Οὔτε μιὰ ὥρα, κυρά μου !

Πῶς ἀποδεικνύεται, ἐκ τῶν λακτισμάτων ἅτινα ἐπεχειρήσατε νὰ μᾶς καταφέρητε, ὅτι ἐθέσαμεν τὸν δάκτυλόν μας ἐπὶ τῆς πληγῆς σας !

Πῶς φαίνεται ἡ ἐνοχὴ σας ἐκ τῆς σπουδῆς μεθ' ἧς κατέλαβετε τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου μόνου σας καὶ ἤρχισατε ν' ἀπολογῆσθε !

Καὶ πῶς σὲ θαυμάζομεν διὰ τὴν εὐλιχρύνειάν σου, κύριε Στάγγαλι, εἰς τὴν δόλῳσιν ἣν ποιεῖς διὰ τῶν ἐν τῇ « Ἀκροπόλει » δημοσιευθέντων, ὅτι ἐπιζητεῖς νὰ ὑπερασπισθῆς τὴν ὑπόληψιν τοῦ κ. Παγανέλη καὶ οὐχὶ τὴν ἰδικήν σου. Διότι φυσικῶς, πῶς νὰ ὑπερμαχήσῃς τῆς ἰδικῆς σου ὑπολήψεως, πράγματος δηλονότι οὐδόλως ἀπειλουμένου διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ . . . δὲν ὑφίσταται ἐν σοί ;

Ἐξεδιάσθης τροχάδην ὅμως, ὅπως ὁ ἴδιος λέγεις, νὰ ὑπερασπισθῆς τὴν ὑπόληψιν τοῦ κ. Παγανέλη, ὅπερ (ἐάν ἐννοεῖται τὸ ἐξεδιάσθης δὲν τὸ λάβωμεν κυριολεκτικῶς) ἀποδεικνύει, ὅτι εἶσαι καλὸς σύντροφος καὶ ὅτι ἐννοεῖς, πρᾶγμα παράδοξον εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς ἀχαριστίας, ν' ἀποδίδῃς τὰς καλωσύνας καὶ νὰ ὑπερασπίζηται ἐκείνους οἵτινες σ' ἔσωσαν (προσωπικῶς τοῦλάχιστον) τῆς εἰρκῆς, καὶ ἐξ ὧν, *σαν κουτός*, καταλαμβάνεις ὅτι κρέμαται ἡ προσωπικὴ σου ἐλευθερία.

Ἐνα ὅμως δὲν ἐσκέρθητε, σύ τε καὶ οἱ πάτρωνές σου, ὅτι ἡ ὑπεράσπισις τινὸς ὑπὸ σοῦ εἶναι ἀμείλικτος κατηγορία, εἰναι ὀνειδῶδες ἐγκόλαψις, εἶναι φοβερὰ ὕβρις. Ἐάν, ἐννοεῖται, δὲν εἶναι τὸ κατακόρυφον τοῦ γελοίου.

Φαντάσου καὶ μόνος σου. Σὺ, ὁ Στάγγαλις, ὁ γνωστός εἰς τὸ δημόσιον μόνον ἐκ τῶν ἀναμειξίων σου εἰς ὅλας τὰς ἡμετέρας καὶ ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις, ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δραπετεύσας ἔνεκεν τῆς ἐντίμου διαγωγῆς σου, ὑπὸ μεταμριεσμὸν ἱερέως, ὁ καὶ ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς ληστείας τοῦ Μητροπολίτου Μιτυληνῆς ὧν ἀναμειγμένους, ὁ ἐσχάτως ἀκόμη μετὰ τοῦ γνωστοῦ χροτοπαίχτου καὶ ἰδιαίτερου σου οικιακοῦ φίλου Μ Λ ἐξαπατήσας τὸν κύριον (οὗτινος ἀποσιωπῶμεν προσωρινῶς τὸ ὄνομα) καὶ λαθὼν παρ' αὐτοῦ 300 εἰκοσάφραγκα, ὅπως μεταβῆς εἰς Ἰταλίαν καὶ τοῦ προμηθεύσεις πλαστὰ πεντακοσιόφραγκα, Σὺ, ὁ Στάγγαλις φίλος νὰ προβάλλῃ ὑπέρμαχος τῆς ὑπολήψεως ἐνὸς προέδρου δικαστηρίου ;

Αἱ ! μὰ τὸν θεόν, τίποτε ἄλλο δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ ἰδῶμεν τοὺς γνωστούς λωποδύτας Γούλιαν καὶ Ἀρχοῦδαν νὰ ἐκδίδουν πιστοποιητικὰ, ἢ νὰ δημοσιεύωσι διατριβὰς ὑπὲρ τῆς τιμιότητος ἀστυνόμου τινὸς ἢ ὑπαστυνόμου μας.

Ἡμεῖς, διὰ τοῦ ἄρθρου μας ἐκείνου, ὅπερ σοῦ ἐκάθησεν ὡς μυῖα ἐπὶ τῆς πληγῆς, πόρρω ἀπέιχομεν τοῦ νὰ ἐπιζητήσωμεν τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Μήτουλη. Ἐπειδὴ ὅμως ἀναφέρεις ὅτι οὗτος κατεδικάσθη καὶ ἄλλοτε ἐπὶ ἀπάτη σημειούμεν ἐνταῦθα ὅτι, καὶ κατεδικάσθη, διότι ἀγράμματος ὧν καὶ μάλιστα δυνάμενος νὰ γράσῃ τ' ὄνομά του, ἐπέσθη ὑπὸ τινος βμοίου σου καὶ λίαν γνωστοῦ σου μεθ' οὗ ὅς καὶ ἄπειρα εἶχες καὶ ἔχεις *κταραβέρλα* νὰ δώσῃ ἐγγύησιν ἐπὶ πλαστοῦ τινος ἐγγράφου.

Ἐπίσης σημειούμεν ὅτι δὲν ἐζηλεύσαμεν τὴν θέσιν σου καθόλου, οὐδὲ μᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ διαμονὴ σου ἐκτὸς τῶν φυλακῶν, διότι, καθὼς κατηντήσαμεν, οὐχὶ μόνον βμοιοί σου ὑπάρχουσι διάγοντες ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνενοχλήτως, ἀλλὰ καὶ οὐκ ὀλίγοι κέρροντες ἐπὶ τῶν νότων τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεις στερήσεως διὰ πολλὰ ἔτη τῆς προσωπικῆς τῶν ἐλευθερίας.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐπεζητοῦμεν γράψαντες, ἦτο ἀκριβὴς ἡ καυτηρικὴ τῆς δυστυχῶς λίαν σκανδαλώδους διαγωγῆς τοῦ προέδρου τοῦ μακαρῆ τῆ λήξει κακουργιοδικεῖου Παγανέλη, ἢ ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἐφ' ὅλων σχεδὸν τῶν δικῶν εἰς ἃς ἔλαβε μέρος ἐπεδείξατο.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τὸ γενικώτερον, εἰδικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς κλοπῆς τῶν μετοχῶν τοῦ Γ. Ἀντωνιάδου εἰς ἣν ἐνέχεσαι τὰ ἑξῆς :

Τὰς δύο περὶ ὧν ὁ λόγος κλοπιμαίας μετοχὰς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὑπεξαίρεθέντα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀντωνιάδου εἶδη ὅτι τὰ κατείχες σὺ καὶ ὁ μωσίσσης Αἷτσος ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀκολούθων :

1ον). Ἐκ τῆς αὐθορμητοῦ πρὸς τὸν κ. Ἀντωνιάδην καὶ ἐνώπιον τῆς ἀνακρίσεως μαρτυρίας τοῦ πρώην συνεταίρου τοῦ Αἷτσου κ. Πολιτοπούλου ὅστις λέγει ὅτι, ὁ συνεταίρος τοῦ Αἷτσος τὸν παρεκίνησε νὰ συμπεριλάβῃ τὰ ἐν λόγῳ κλοπιμαία εἶδη καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπως τὰ πώλῃ, ὅπερ ἤρνηθη οὗτος νὰ πράξῃ.

2ον). Εἰς τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἰω. Γαυριαλάκη πατριώτου τοῦ Αἷτσου.

3ον). Ἐκ τῆς πρὸς τὸν ἐν Πειραιεὶ κ. Λαζαρίμον δικηγόρον καὶ εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης εὑρισκομένης ἐπιστολῆς τοῦ Αἷτσου, ἐν ἣ τῷ γράσει συμβολικῶς ν' ἀποστείλῃ πρὸς παραλαβὴν τῶν δύο *κιβωτίων*. Ἐννοῶν, ὡς ἀπεδείχθη καὶ ὡς καὶ ὁ ἴδιος Αἷτσος ὡμολόγησε, τὰς δύο ὑπὸ τοῦ Μήτουλη πωληθείσας κλοπιμαίας μετοχὰς.

4ον). Ἐκ τῶν πρὸς τὸν ἐν Σύρῳ Ῥεντινιώτην τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολῶν σου, εἰς χεῖρας καὶ τούτων τῆς δικαιοσύνης εὑρισκομένων, δι' ὧν συνίστας τὸν ἀποσταλέντα πρὸς πώλησιν τῶν μετοχῶν Μήτουλην εἰς τοῦτον.

5ον). Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ κατηγορουμένου Μήτουλη, ἣτις συνδυαζομένη μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποδείξεων καθίσταται πιστευτή.

6ον). Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ ἀξιότιμου ἐνόρκου κ. Καραμπέτη, **βεβαιώσαντος** ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ φίλου σου προέδρου Παγανέλη, ὅτι σὺ πρὸ δύο ἐτῶν μετέβης παρὰ τῷ μακαρίτῃ κ. Δοσίῳ καὶ τοῦ ἐπρότεινες τὴν ἀγορὰν τῶν δύο τούτων μετοχῶν.

Ὅτι δὲ ὁ κ. Καραμπέτης **ἐβεβαίωσε** καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἠρώτησε περὶ τούτου, ἀποδεικνύεται ἐκτὸς τῆς ἰδίας του μαρτυρίας, ἣν σὺ ἔχεις τὴν τόλμην ν' ἀμφισβητήσῃς καὶ ἐκ τῆς ἐπεληούσης ἀναστολῆς τῆς δίχης, καὶ ἐκ τῆς διαταγῆς ἣν ἔδωκεν ὁ ἀντεισαγγελεὺς κ. Τρικούπης, κάλλιστα ποιῶν, τῆς συλλήψεως καὶ προφυλακίσεως σου ἀνακληθείσης, ἐπαναλαμβάνομεν, τῆ ἐπεμβάσει τοῦ κ. Παγανέλη.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τοῦτο τολμᾷς νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃς, σὲ εἰδοποιούμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ τὸ ἀποδείξωμεν δι' ἑκατοντάδος ἀξιοπίστων μαρτύρων παρισταμένων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

Τὸ ὅτι ὅμως ὁ κ. ἀντεισαγγελεὺς ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ τραχήλου σου, ὅπερ σπεύδεις νὰ διαψεύσῃς, βμολογοῦμεν ὅτι μεταφορικῶς καὶ παίζοντες ἐγράψαμεν τοῦτο, καὶ ὅτι τοιοῦτόν τι δὲν συνέβη. Οὐδὲ πιστεύομεν νὰ εἶχε τὴν γενναϊότητα ὁ κ. Τρικούπης νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα του ἐπὶ σοῦ . . . ἀνευ χειροκτίτου τοῦλάχιστον.

Τ' ἀνωτέρω λοιπόν, κ. Στάγγαλι, συνδυαζόμενα μὲ τὸ κακὸν σου παρελθὸν ἀποδεικνύουν ὅτι σὺ εἶσαι, κατὰ τὴν προσελθὴ τῷ κ. Μάνεση φράσιν, ὁ προστάτης τῆς κλεπτοαποδοχιακῆς ταύτης μετὰ τοῦ Αἷτσου ἐταιρίας, ἧς ὄργανον κατεστήσατε ἕνα ἀγράμματον ἄνθρωπον.

Ἐάν δὲ ἀκόμη, μετὰ τοιαύτας ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὰς ρητὰς καὶ ἐπιμόνους καταγγελίας καθ' ὑμῶν τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, διατελῆτε ἔξω τῶν φυλακῶν, τοῦτο ἄλλο τι δὲν ἀποδεικνύει εἰμὴ τὴν *εθουρευθισίαν* τῶν δικαστικῶν μας ἀρχῶν καὶ ὅπως λέγουσι αἱ *κακαίς γλώσσαις*, τὴν ἐπιρροήν τῆς κουμπιᾶς τοῦ Αἷτσου μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς καταλήγοντες συνιστῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ ἀθῆς εἰς τὴν μέριμναν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ δηλοῦμεν ὅτι δὲν θέλομεν πλέον ἐπανέλθει ἐπ' αὐτῆς μεθ' ὅτι καὶ ἂν συμβῇ ἡ γραφῆ, εἰμὴ ὅπότεν ἐπέλθῃ ὁ καιρὸς ν' ἀνακοινωθῇ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκεῖ ὅπου ἀνεκοινοθήσαν τὸ τοῦ Τάκη καὶ τόσα ἄλλα ζητήματα, προφανῆ δείγματα τῆς ὑπὸ τὴν ὑπουργείαν τοῦ κ. Βουλπιώτου κακῆς καταστάσεως τῆς δικαιοσύνης μας. **Λογχίας.**

Ἐν **Κερκύρα** τῆ 16 Φεβρουαρίου 1889.

Ἀγαπητέ μοι (Ραμπγαῶ)

καὶ πάλιν περὶ «Φλόρας» καὶ Σαμάρα.

Ἐλησμόνησα νὰ σοὶ γράψω ὅτι ἡ ὑψίφωνος Benilacqua, ἡ τὴν Λυδὶαν ἐν τῇ «Φλόρα» ὑποκριθεῖσα, προσέφερε τῷ Μουσουργῷ Σαμάρα χρονομετρικὴν ράβδον ἐξ ἐβένου μὲ χρυσοῦν λαβὴν ἐφ' ἧς ἐχαράχθησαν τὸ ὄνοματεπώνυμον τῆς ὑψίφωνου καὶ τὸ «Flora Mirabilis». Καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ ἑταιρεία, ἡ ἑταιρεία, προσέφερεν ἐπίσης τῷ Μουσουργῷ, τῷ τιμῶντι τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ὁμοίαν πολυτίμον ράβδον.

Ἡ δευτέρα παράστασις τῆς «Φλόρας» ἦτο splendide. Ἡ τρίτη ὑπερβῆ κατὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, καὶ κατὰ τὰς τιμὰς, ἀμφοτέρας τὰς προηγουμένας. Βροχὴ ἐκ φύλλων δάφνης καὶ μικρῶν τεμαχιῶν χρυσοχάρτου, χάλαζα στεφάνων ἐκ δάφνης. ἐξ ὧν τινὲς ἐπέχρυσον καὶ ἀργυροῦς στεφάνους, ὅστις παρηγγέλητο ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς ἐν Βιέννῃ καὶ ὅστις προσεφέρθη τῷ Μουσουργῷ, τὰ ραγδαία χειροκροτήματα, τὰ βροντωδῆ bravo il maestro καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι προσκλήσεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τούτου, εἰσι τιμαὶ, αἵτινες σπανίως ἀπεδόθησαν καὶ ἐν τῇ λοιπῇ ἔτι Εὐρώπῃ εἰς Μουσουργούς. Τὸν ἀργυροῦν τῆς Φιλαρμονικῆς στεφάνον προσέφερε τῷ Μουσουργῷ ὁ πρόεδρος τῆς Μουσικῆς τῆς Φιλαρμονικῆς κ. Παδοβᾶς, προσφωνήσας αὐτῷ ἰταλίστι. Μὰ γι' ἀγάπη θεοῦ! δὲν εὐρίσκειτο εἰς ἐκ τῶν Φιλαρμονικῶν ἵνα προσφωνήσῃ ἑλληνίστι; Μὰ πάντα φράγικα! Δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς Ἕλληνες;— Ἄς εἶναι.

Τὴν προπαρελθούσαν Τετάρτην παρετίθη ἐν τῇ Φιλαρμονικῇ γαῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Σαμάρα ἐν ᾧ παρεκάθησαν μετ' αὐτοῦ πολλοὶ τῶν συνεταίρων αὐτῆς καὶ ἐν ᾧ πλείεσται ἐγένοντο προποδοίαι ὑπὲρ αὐτοῦ. Διαρκούντος τοῦ γεύματος ἡ ὑπὸ τὸν ἀρχιμουσικὸν κ. Α. Ραφαήλοβιτς στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀνέκρουσε τὴν «Φλόραν», ὁ δὲ κ. Σαμάρας καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου του, ἠγέρθη καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὸν ἀρχιμουσικὸν ἠσπάσατο αὐτὸν καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ παρακαθῆσθαι ἐν τῷ πολυτελεστάτῳ γεύματι. Κατὰ τὴν ἐσπέραν τὸ παρελθόντος Σαββάτου ἰδόνθ' ἐν τῷ Δραματικῷ Συλλόγῳ Φοινικὴν παράστασις πρὸς τιμὴν τοῦ Σαμάρα, ὅστις παρευρέθη εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἣν ἔλαβον μέρος οἱ ἐγκριτώτεροι παρ' ἡμῖν ἠθοποιοί. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Συλλόγου προσέφερε τῷ λαοφιλεῖ Μουσουργῷ λεύκωμα (Album) ἐμπεριέχον φωτογραφικὰς εἰκόνας μαρῶν τινῶν τῆς Κερκύρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἀπομνηστικὴν οἰκίας ἐν ἧ ἐγεννήθη ὁ μουσοτραφῆς Σαμάρας. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ κ. Νομάρχης ἔδωκε γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Σαμάρα ἐν ᾧ παρεκάθησαν μετ' αὐτοῦ ὁ κ. Δήμαρχος ὁ πρόεδρος τοῦ Δημ. Συμβουλίου κ. Βλάχος καὶ τινες ἄλλοι κύριοι, μεθ' ὧν ὁ Μουσουργὸς μετέβη μετὰ τοῦ κ. Νομάρχου εἰς τὸ θέατρον. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἦτο καὶ ἡ εὐεργετικὴ τῆς ὑψίφωνου Κολομβάτη, περὶ τοῦ ἀποπέλασματος τῆς ὁποίας γράψω σοὶ προσεχῶς.

Ἡ «Φλόρα» παρεστάθη ἐπανειλημμένως ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σαμάρα, σήμερον δὲ καθ' ὅραν 1 1/2 μ. μ. δίδεται λαϊκὴ πᾶρὰ σις εἰς τῆς «Φλόρας» (οὕτως εὐηρεστήθη ἡ κυρὰ ἐπιτροπὴ τοῦ θεάτρου νὰ ὀνομάσῃ τὴν σημερινὴν παράστασιν. Ἄλλ' οἱ εἰς τὰς ἄλλας παραστάσεις αὐτῆς παρευρεθέντες δὲν ἦσαν λαός; καὶ ἂν δὲν ἦσαν τοιοῦτος, τότε τί ἄτομα ἦσαν; Αὐταὶ αἱ εὐλογημένοι διαφοραὶ κοινωνικῶν τάξεων θὰ μᾶς κάμουν καμμιά στιγμὴ νὰ φᾶμε τὰ μοῦτρα μαε) ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου Σαμάρα, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων ὄρισθη εἰς δραχμὰν 1.

Καὶ ὄλγα περὶ Σαμάρα.

Ὁ Σπύρος Σαμάρας ἐγεννήθη ἐνταῦθα καὶ ἄγει μόλις ἠλικίαν 27 ἐτῶν. Τὴν Μουσικὴν ἐδιδάχθη ἐν τῷ Ὁδελφῶ τῶν Παρισίων παρὰ τοῦ ἐπιφανεστάτου Μουσουργῷ Λέοντος Δελφ. Μόλις εἰκοσαετῆς συνέθεσε τὴν Μετζῆ, τὸ πρῶτον αὐτοῦ μελόδραμα, ὅπερ παρασταθὲν πρὸ 2 σχεδὸν μηνῶν ἐν Ρώμῃ ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ἐπιδοκιμασίας.

Μετὰ τὴν Μετζῆ συνέθεσε τὴν «Φλόρα Μιράμπελις» διὰ τῶν παραστάσεων τῆς ὁποίας ἔδραψε τοσαύτας δάφνας. Νῦν, ὡς ἐπιπροφορήθη, σκοπὸν ἔχει ν' ἀναβιβάσῃ ἐπὶ σκηνῆς ἕτερον αὐτοῦ ἔργον τὴν «Λεωνίαν», ἧτις ἐστὶ τὸ ἀριστοῦργημα μεταξὺ τῶν ἔργων του.

Τὰ χειροκροτήματα τοῦ Σαμάρα ἐμφανίσουν ἄνδρα ἐμβριθῶν λογισμῶν τὸ μᾶλλον μικρὸν ἀλλὰ κανονικὸν ἀνάστημά του ἐλκύει τὴν συμπάθειαν παντὸς δυναμένου νὰ ἐκτιμῆσθαι τὸ ἐν τῇ μικρότητι ἐκείνῃ μεγαλείον. Τὸ εὐρὸ αὐτοῦ μέτωπον δεικνύει ἄνδρα εὐφυῆ, ὅστις προῖοντος τοῦ χρόνου, γενήσεται μεγαλοφυῆς, ἵνα οὕτω ἐγκουχᾶται καὶ ἡ Ἕλλάς ὅτι, καὶ εἰς τὴν θείαν τέχνην τῆς μουσικῆς κατέχει ἐπιφανεστάτην τέχνην.

Τὴν ἀξίαν τοῦ Σαμάρα ἐξετίμησαν ἀκούοντες οἱ συμπολιταί μας καὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ὑπὲρ παντὸς καλοῦ ἀκαμάτως ἐργαζομένου κ. Βλάχου, προέδρου τοῦ Δημ. Συμβουλίου, ἐγένετο ἕρπας εἰς ἐν προσηθείαστα ποσὸν τι ἐκ τοῦ Δημ. Ταμείου, ὅπως ἀγορασθῆ πολυτίμον τι δῶρον, ἵνα προσφερθῆ τῷ μουσουργῷ ὡς σουβενίρ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος. Ἦν οὗτος διὰ τῆς εὐφυίας του ἐτίμησεν.

Καὶ περὶ τῶν Ἀποκρέω, θὰ εἴπῃς, δὲν μοὶ γράφει αὐτὸς ὁ Δημ. οκράτης;—Καὶ τί νὰ σοὶ γράψω; Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, φτώ-

χια καὶ τῶν γονέων. Χοροὶ εἰς τὸ κατάστημα «Ἀπόλλων» νυκτερινῶς εἰς τὸν «Δραματικὸν Σύλλογον» εἰς τὴν Φιλαρμονικὴν» εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον Σκαναμπιέκου, ἀλλ' ὄλοι ψωραλέοι μ' ἕνα τραγουδι ἀποκρηάτικο γιὰ ξέραςμα.

Ἰδοῦ αὐτό:

«Ἐγὼ τῆς λέω νὰ κάτῃ ἔς τὴν γωνιά

»κ' ἐκείνη πρέχει ἔς ἄλλῃ γειτονιά.

»Τὴν κουμπορῶ! μπουμ!

»Τὴν μουτζουρῶ! προῦμ! κ.τ.λ.»

Καὶ μεταξὺ τούτης λίμας ἔς σοὶ γράψω καὶ νόστιμόν τι ἀπεισοδίον.

Πρὸ χρόνον τινὸς ὁ παρ' ἡμῖν—ζάπλουτος κληθεῖς—ὄβρηος Σαμάρας (σήμερον δὲ οὕσης τῆς περιουσίας του κατεσχλημέντε) ἐτιμήθη διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Λέγουσι τινες ὅτι, ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐκρεμῶντο οἱ λησταί, σήμερον δὲ οἱ σταυροὶ κρέμονται ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν ληστῶν· καὶ ἐγὼ λέγω ὅτι, οἱ ἄλλοτε σταυρώσαντες τὸν Χριστὸν φέρουσι σήμερον τὸν σταυρὸν του ἐπὶ τοῦ στήθους των. Ὁ ζάπλουτος οὗτος ὄβρηος θέλων νὰ δειχθῆ εὐγνώμων ἐδώρησεν εἰς τινα αὐλικὸν πολυτίμον δακτύλιον, εἰς δὲ τὸν δῆμαρχον Κερκυραίων εἶπε ὅτι ποθῶν νὰ καθωραίσῃ (!) τὸν δῆμον θέλει νὰ κατασκευασθῆ δι' ἐξόδων του ἐν τῇ Πλατεῖᾳ (Σπιανᾶδα) ἐξέδρα ἐφ' ἧς νὰ παίζῃ ἡ μουσικὴ, παρακατέθεσε δὲ εἰς χεῖρας τοῦ Δημάρχου 100 δραχμὰς ὑποσχεθεὶς νὰ πληρώσῃ ὅσας ἐτέρας θὰ ἐξωδεύοντο πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου. Τὸ ἔργον ἐπερατώθη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος θέρους δι' ἐξόδων τοῦ δῆμου, σήμερον δὲ ὁ σὺρ κόντες Δήμαρχος ζητεῖ ἀπὸ τὸν ὄβρηον τὸ ὑπόλοιπον, οὗτος δὲ ἀρνείται αὐτῷ τούτο, λέγων ὅτι οὐδὲν ὑποσχέθη. Καλὰ τὴν ἔπαθεν ὁ σὺρ κόντες, ὅτι δταν ὁ πρόεδρος τοῦ Δημ. Συμβουλίου κ. Βλάχος καὶ οἱ δῆμ. σύμβουλοι κ. κ. Α. Ματσούκης καὶ Ν. Λαπρέστας ἀντεστάθησαν ἐπιμόνως εἰς τὴν διὰ ὄβρητικῶν χρημάτων κατασκευὴν ἐξέδρας καὶ εἶπον ὅτι δύναται ἐξ ἰδίων του ὁ δῆμος νὰ κατασκευάσῃ τοιαύτην, ὁ σὺρ κόντες ἐπέμεινε καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Δημ. Συμβουλίου ἐξετέλεσε τὸ ἔργον, σήμερον δὲ, ὅτε κινδυνεύει νὰ πληρώσῃ τὰ ρέστα ἀπὸ τὴν τσέπῃ του, παρακαλεῖ τοὺς κ. κ. δῆμ. συμβούλους νὰ ψηφίσωσι τὸ ἐξοδεῦθαι ποσόν. Ἀλλὰ θὰ τὸ ψηφίσωσιν οἱ κ. κ. σύμβουλοι, οἵτινες τῷ ἀπήνησαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ὄβρηον τὰς 1000 δραχμὰς ἵνα μὴ προσβάλλῃται ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Δημ. Ἀρχῆς ἀπὸ ἕνα ὄβρηον;— Ἄς τὸν ἰδοῦμε.

Καὶ τώρα τὰ παραπάνω μου

Διατὶ τὴν λέξι Φλόρα τὴν γράφεις μὲ Ω ὡς αἱ μεγαλόσχημοι «Ἀκρόπολις», «Ἐφημερίς» καὶ τὸ μικρὸν γεροντοκόριτσο «Νέα Ἐφημερίς»;— Φλόρα εἶναι λέξις λατινικὴ. ἧτις ἐστὶ μεθερμηνευομένη Χλωρίς (δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ διδάξω διότι εἶμαι ἀμαθέστατος καὶ μᾶλλον διὰ τὰς μεγαλοσχήμεους τὰ λέγω) ἐπομένως ἡ Φλόρα μὲ Ο ἢ μὲ Ω καὶ οὕτω «Flora Mirabilis» «Χλωρίς θαυμασία.»

Ἔπι εἰς τὴν «Νέαν» νὰ χρυσοδίῃ τὸν ἐν τῇ Κερκυραϊκῇ ἀνταποκρίσει τῆς μαργαρίτην «ὅπως ἀκροασθῶσι τὴν ἀρμονίαν, ἣν ἡ χεὶρ τοῦ Σαμάρα ὑπὸ δαιμονίαν ἐμπνευσὶν συνέθεσε.» Addio λογικὴ! Τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν τῆς «Νέας», ὅστις διείδεν ὅτι οὐχὶ ὁ εὐφυῆς νοῦς τοῦ Σαμάρα, ἀλλ' ἡ αὐτοῦ χεὶρ, ὑπὸ δαιμονίου ἐμπνεουσίν, συνέθεσε τὴν ἀρμονίαν τῆς «Φλόρας». Καὶ εἰς ἀνώτερα.

Προσεχῶς περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς «Φλόρας» περὶ τῆς «Μετζῆ», περὶ τῆς εὐεργετικῆς τῆς ὑψίφωνου Κολομβάτη καὶ περὶ διοικήσεως τοῦ δήμου Κερκυραίων.

Δημοκράτης.

Τὸ Ἀστυνομικὸν Δελτίον. — Αἱ κλοπαὶ ἐπληθύνθησαν καὶ οἱ πλείεστοι ἐθρασύνθησαν, πρὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀνικανότητος. Ὁ δὲ Κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας βλέπων ὅτι προῖσταται σωματείου ἐντελῶς ἀχρηστοῦ τῇ κοινῶν ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ν' ἀκολουθῆσθαι τὴν συμβουλὴν τοῦ ἡμετέρου **Λογχείου** καὶ νὰ παραιτηθῆ. Ἦτο ἡ ἀξιοπρεπεστέρα δι' αὐτὸν λύσις. Ἀλλὰ μεταλλάξας αἴφνης γνώμην, δὲν ὑπέβαλε τὴν παραιτήσιν του μὲν, ἔπαυεν ὅμως τοῦ ν' ἀναγράψῃ τὰς σπουδαιότερας κλοπὰς ἐν τῷ ἀστυνομικῷ δελτίῳ, ὅπως οὕτω γίνεται ὀλιγώτερον καταφανῆς τοῖς πολλοῖς ἡ ἀχρηστία τῆς ἀστυνομίας. Δι' αὐτὸ λοιπὸν εἰς τὰ δημοσιευθέντα ἀστυνομικὰ δελτία τὴν παρελθούσαν δευτέραν καὶ τρίτην δὲν ἀναγράφονται αἱ θρασείαι κλοπαὶ, αἱ ἐπισυμβᾶσαι τῷ κ.Κουμίνῃ, Πασσανδρέᾳ καὶ Κυριακῷ ἐξ ἀρκετῶν χιλιάδων δραχμῶν, ἐνῶ ἀναγράφονται αἱ κλοπαὶ μιᾶς ὀρνίθου, ἐνός ταῦ καὶ ἡ κατάσχεσις ὀλίγων ἄρτων.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΣΥΜΠΩΣΙΣ. — Ὁ λωποδύτης τῶν ὑπονόμων τῆς ὁδοῦ Αἰδίου, ὁ συλληφθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε λυσάξει ὁ Ζῶης λέγεται.... Ζῶης!